

HARLEQUIN[®]

Kingitused

Trish Morey

SÜÜTUSEGA
KAUBELDES

Trish Morey
Bartering Her Innocence
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Trish Morey
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08261613
ISBN 978-9949-25-429-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Kui Tina Henderson Luca Barbarigot viimati nägi, oli mees alasti. Jumalikult, häbematult, rabavalt alasti. Meheliku maskuliinsuse täiuslik esindaja – kui mitte arvestada eredat punast laiku tugeval lõuajoonel.

Mis puutub sellesse, mis pärast oli juhtunud...

Oh jumal. Piisavalt jube oli meenutada viimast korda, mil ta meest oli näinud. Ta ei tahtnud meenutada *midagi*, mis pärast seda oli juhtunud. Ta oli kindlasti valesi kuulnud. Ema ei saanud ometi mõelda *seda meest*. Elu ei saa olla nii julm. Tina pigistas niiske peopesa tugevamini ümber telefonitoru, püüdes ema küsimust paremini kuulda.

„Kes... kes see oligi?“

„Kas sa kuulad mind, Valentina? Ma tahan, et sa Luca Barbarigoga räägiksid. Sa pead ta mõistusele tooma.“

Võimatu. Valentina oli endale kinnitanud, et ei kohtu selle mehega enam iialgi.

Veelgi enam. Ta oli seda endale lubanud.

„Valentina! Sa pead tulema. Ma vajan sind siin. Kohel!“

Tina pigistas sõrmedega ninajuurt, püüdes blokeerida vastuolulisi mälestusi – kujutluspilte, mis olid ajju tembeldatud tema elu kõige imelisemast õhtust, pilt mehe alasti kehast, kui viimane voodist tõusis, tema pikad jõulised jalad, selg, mis oleks võinud olla marmo-

rist vormitud, kuni kahe lohukeseni selgroojalamil – ja siis veel erinevad tunded, viha ja rahutus – ahastus ja meeleheide – selle suhtes, mis pärast oli juhtunud.

Tina pigistas kõvemini, proovides summutada tuima valu oma üsas, püüdes muuta oma rabatud emotsioonid vihaks. Ta oli vihane ja mitte ainult sellepärast, mis oli juhtunud minevikus. Hoopis sellepärast, kui tüüpiline see oli, et esimest korda kui ema talle pärast rohkem kui aastat helistas, polnud see mitte selleks, et hilinenud õnnesoovid edasi anda, vaid sellepärast, et Lily midagi vajas.

Millal Lilyl midagi vaja polnud, oli siis tegu tähelepanu, raha või meelitustega pikalt ja pealtnäha lõputult abikaasade ja armukeste rivilt?

Nüüd lootis ta rumaluke tõepoolest, et Tina jätab kõik sinnapaika ja tormab Veneetsiasse, et Luca Barbarigo sugustega vaielda?

Mitte mingil juhul.

See oli pealegi võimatu. Veneetsia asus poole maa-kera kaugusel perefarmist Austraalias, kus teda samuti praegu vajati. Ei, ükskõik missugune arusaamatus emal Luca Barbarigoga oli, ta pidi selle lihtsalt ise ära klairima.

„Mul on kahju,“ alustas ta, heites rahustava pilgu isale toa teises otsas, andmaks märku, et kõik on kontrolli all. Lily kõne muutis kõiki ärevaks. „Aga ma ei saa kuidagi...“

„Kuid sa pead midagi tegema!“ kriiskas ema teisel pool toru nii kõvasti, et Tina pidi telefoni kõrvast kaugemal hoidma. „Ta ähvardab mind minu enda kodunt

välja tõsta! Kas sa ei mõista mind?“ käis ta peale. „Sa pead tulema!“, millele järgnes prantsuskeelne sõnavaling, hoolimata tõsiasjast, et Lily D'Areincourt Beauchamp oli nii sünnilt kui kasvatuselt inglane. Keelevaetus ei tulnud üllatusena – Tina ema kasutas seda taktikat tihti, kui ta tahtis kõlada kirglikumana. Ka melodraama mitte. Melodraama oli Lilyga kaasas käinud nii kaua, kui Tina teda tundnud oli.

Tina pööritas valingu jätkudes silmi, viitsimata seda jälgida ja väsinuna mängust, mida ema mängis, ning tundis end äkitselt üdini kurnatuna. Pikk päev, mil ta oli aidanud isal lambaid pügamiseks ette valmistada, ei pidanud veel niipea lõppema. Hunnik pesemata nõusid ootas teda veel kõõgi kraanikausis ja nendega pidi ta tegelema enne, kui saab alustada hunniku arvetega, mis tuleb ära maksta enne homset linnaskäiku pangajuhataja juurde. Tina hõõrus kulmu, kus algav peavalu endast märku andis. Ta oli alati vihanud kohtumisi pangajuhatajaga. Ta vihkas jõudude ebavõrdsust, tunnet, et ta on algusest peale kehvemal positsioonil.

Kuigi just praegu oli pangajuhataja tema kõige väiksem probleem...

Toa teises otsas pani Tina isa müügikataloogi tooli käetoole, kus istudes ta oli lugemist teeselnud, ja heitis tütrele enne suurde maakööki kadumist kaastundliku naeratuse, millest polnud küll mingit abi. Kuid samas oli isa nüüdseks juba pea kakskümmend viis aastat tagasi Lilyga kõik suhted katkestanud. See ei pruukinud olla küll pikk abielu, kuid teades, milline ema on, oli isa enam kui küllalt kannatanud.

Tina kuulis vanade veetorude paukumist, kui isa kraani lahti keeras, ja sellele järgnevat veekannu mütsu gaasipliidil ning ikka veel ei olnud ema anumisega ühele poole saanud. „Hea küll, Lily,“ jõudis Tina öelda, kui ema hetkeks hinge tõmbas. „Mis paneb sind arvama, et Luca Barbarigo tahab sind häärberist välja tõsta? Lõpude lõpuks on ta Eduardo õepoeg. Miks peaks ta sellise asjaga ähvardama? Ja palun räägi inglise keeles, kui sa vastu pole. Sa tead, et mu prantsuse keel on roostes.“

„Ma ju *ütlesin* sulle, et sa pead rohkem aega mandril veetma,“ käratas ema, vahetades kaebusi sama sujuvalt kui keeligi, „selle asemel et end seal Austraalia tagamaal matta.“

„Juneed nüüd vaevalt saab tagamaaks nimetada,“ väitis Tina keskmise suurusega New South Walesi linna kohta, mis jäi vähem kui kahetunnise sõidu kaugusele Canberra haaravast suurlinnaelust. Pealegi polnud ta end siia just matnud, pigem oli ta taktikaliselt tagasi tõmbunud maailmast, millest ta enam osa ei tahtnud saada. Ja seejärel, kuna ta oli endiselt ema nõudmistest ärritunud, lisas ta: „See on tegelikult päris tsiviliseeritud koht. Siin räägitakse isegi uue keeglisaali avamisest.“

See teade võeti vastu vaikusega ning Tina kujutas endale ette ema kokkusurutud huuli ja pingul ilmet, mis tuli tütre võimetusest aru saada, et tsiviliseeritud linnaks võib nimetada vaid sellist, kus on vähemalt pool tosinat ooperiteatrit, mis eelistatult võiksid olla sajandeid vanad, vähemalt.

„Hea küll, sa pole ikka veel selgitanud, mis toimub. Miks ähvardab Luca Barbarigo sind välja visata? Mille

alusel ta sind ometi ähvardada saaks? Eduardo jättis ju häärberi sulle, kas polnud nii?“

Ema jäi kummaliselt vaikseks. Tina kuulis kamina-simsil seisva kella tiksumist; kuulis avamisel krigisevat tagaust, mis mürtsuga tagasi kinni langes, kui isa välja läks, tõenäoliselt selleks, et ta ei peaks kuulma, millistesse jamadesse Lily end seekord on mässinud. „Nojah,“ ütles ema lõpuks pisut pehmemal toonil, „ma olen temalt võib-olla natuke raha laenanud.“

„Mida sa oled teinud?“ pigistas Tina silmad kinni. Luca Barbarigol oli sellise rahastaja maine, kelle poole pöörduda vaid viimases hädas. Kõigi allikate põhjal oli ta sellega terve varanduse teeninud, ehitades uuesti üles oma perekonna kunagise varanduse varakambrid. Tina neelatas. Kõigist inimestest, kellelt ema oleks võinud raha laenata, kõigist tuttavatest, kes tal kindla peale olid, pidi ta valima just *tema!* „Aga miks?“

„Mul polnud valikut!“ õigustas ema end. „Ma pidin kusagilt raha saama ja ma oletasin, et kuna ta kuulub perekonda, siis ta hoolitseb minu eest. Ta lubas minu eest hoolitseda.“

Luca oli tõesti Lily eest hoolitsenud. Ja oli selle tehinguga eelised enda jaoks ära kasutanud. „Mille jaoks sul raha vaja oli?“

„Elamiseks muidugi. Sa ju tead, et Eduardo jättis mulle ainult murdosa sellest varandusest, mille ta väitis endal olevat.“

Ja sa pole talle seda kunagi andestanud. „Seega sa laenasid Luca Barbarigolt raha ja ta tahab seda nüüd tagasi.“

„Ta ütles, et kui ma talle maksta ei suuda, siis ta võtab häärberi.“

„Kui suurest summast me räägime?“ küsis Tina oimukohtades tärkava pingega. Sajandeid vana häärber võis küll Suurest kanalist pisut eemale jääda, kuid see oleks ikkagi miljoneid väärt. Milline mõjuvõim Lucal küll ema üle oli? „Kui palju sa talle võlgned?“

„Jumal küll, kes ma sinu arvates olen? Miks sa seda üldse küsima pead?“

Tina hõõrus otsaesist. „Hea küll. Kuidas ta sind siis välja saab visata?“

„Sellepärast mul ongi sind siia vaja! Sina saad talle selgeks teha, kui mõistmatult ta käitub.“

„Sul ei ole selle jaoks mind vaja. Ma olen kindel, et sa tunned seal kohapeal piisavalt inimesi, kes sind aidata saaksid.“

„Aga ta on sinu sõber!“

Jäine jutt libises mööda Tina selgroogu alla. *Sõpradeks* neid *vaevalt* saab nimetada. Veekann hakkas köögis vilistama, peenike ja kile toon, mis sobis täiuslikult kokku Tina krussis närvide ja valusate mälestustega. Ta oli Luca kohanud vaid kolm korda elus. Esimest korda Veneetsias ema pulmas, kus Tina oli kuulnud mehe võluvaid sõnu ja tundnud tema vastu tõmmet, kui viimane ta kätt puudutas, ja Tina oli kohe otsustanud, et Luca oli selline võluv, hea välimusega, rikas mees, kelle lõksu püüdmise nimel annaks ema endast kõik, ja Tina ei tahtnud sellega mingit tegemist teha. Ja kui Luca oli palunud tal endaga öö veeta, oli Tina mehele öelnud, et pole huvitatud. Lõppude lõpuks, Lily võis ju tema

ema olla, aga mitte mingil juhul ei olnud Tina oma ema tütar.

Teine kord oli olnud Eduardo seitsmekümnes sünnipäev, priiskav sündmus, kus nad olid praktiliselt vaid viisakusi vahetanud. Muidugi oli Tina tundnud oma ihul mehe kõrvetavat pilku, mis jälgis iga tema liigutust ja pani ta naha surisema, kuid Luca oli eemale hoidnud ja Tina oli seda tõsiasja tervitanud, kuigi mees polnud pakkunud Tinale rahuldust talle taas korv anda. Ilmselt oli Tina sõnum kohale jõudnud.

Kolmas kord oli olnud pidu Klostersis, kus tähistati Tina sõbra sünnipäeva. Ta oli pisut liiga palju šampanjat joonud ja valvsuse kaotanud ning Luca oli rahva hulgast nähtavale ilmunud ja mehe sarm oli äkitselt nakkav, ta oli soe ja lõbus, ta oli Tina kõrvale tõmmanud ja teda suudelnud ning naise viimane enesealalhoiu killuke oli hajunud ühe sulatava suudluse ajal.

Nad veetsid koos ühe öö – ühe öö, mis lõppes hävituslikult ja ahastusega ning mida ei saanud Tina mälust enam iial kustutada, – ühe öö, millest ta oma emale polnud kunagi rääkinud. „Kes ütles, et me oleme sõbrad?“

„Tema muidugi. Ta küsis sinu järele.“

Jobu. Nagu teda huvitaks. See polnud teda kunagi huvitanud. „Ta valetas,“ ütles Tina, kriiskav veekann koorina taustal. „Me pole kunagi sõbrad olnud.“

Mitte kunagi.

Ei saaks kunagi olla.

„Nojah,“ ütles ema, „võib-olla nii ongi antud olukorras parem. Siis pole sul midagi kaotada, kui sa end minu nimel asjasse segad.“